

ԵՍ ՅՈՐՁՆԵԼ ԵՄ...

Ես յորձնել եմ սրբտիս ցաւից,
Ա՛խ, յորձնել եմ ու հիւժուել.
Վա՛յ իմ սրբտին, խըղճուկ սրբտին—
Արցունքով է նա լըցուել...

Տըխուր կեանքիս ամենմի օրն՝
Որպէս դալուկ մի տերև
Ընկած դաժան հողմի բերան՝
Թօշնեց անփայլ, անարե՛...,

Անլոյս անցան, լուռ մարեցի՜ն
Իմ շատ յոյսեր, շատ փափագ.
Ո՛ւմ էլ սիրոյ վարդ ձօնեցի—
Վարդըս ձըգեց ոտքի տակ...

Ա՛խ, յորձնել է սիրտըս ցաւից,
Յորձնել այս փո՛ւշ աշխարհից.
Յաւերժ հանգիստ, ժըպտան սրբտիս
Գէթ դո՛ւ շիրմի խաւարից...

ԱԼ. ԾԱՏՈՒՐԵԱՆ